Rejtő Jenő

A láthatatlan légió

adamo books kiadó

Rejtő Jenő

A láthatatlan légió

Kiadó: Adamo Books Kft.
http://adamobooks.com
Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.
Budapest, 2020

ISBN: 978-963-453-647-5

Írta: Rejtő Jenő
Borítót készítette: Ádám Ágnes
Korrektor és szerkesztő: Nemere Ilona
Tördelte: Markó Richárd

Tartalomjegyzék

Első fejezet	4
Második fejezet	14
Harmadik fejezet	24
Negyedik fejezet	34
Ötödik fejezet	43
Hatodik fejezet	55
Hetedik fejezet	66
Nyolcadik fejezet	84
Kilencedik fejezet	96
Tizedik fejezet	101
Tizenegyedik fejezet	118
Tizenkettedik fejezet	131
Tizenharmadik fejezet	141
Tizennegyedik fejezet	150
Tizenötödik fejezet	161
Tizenhatodik fejezet	168
Tizenhetedik fejezet	177
Befejezés	182

Nyolcadik fejezet

1.

A 200-as kilométerkőnél feltűnt az autós ember.

Jóképű, barna bőrű angolbajuszos férfi volt. Az autó lépcsőjén ült, könyvet olvasott, és egy termoszpalack feküdt mellette a földön. Kék overallban volt, abban a félig pilóta, félig munkásruhában, amit általában fürdővendégek hordanak. Autósszemüveges, trópusi sisakja a földön feküdt, és így látszott, hogy tükörsimára fésült, dús, fekete haja van. Nagyon szép, szaharai túrákra megfelelő Renault típusú autó volt az, amelynek a lépcsőjén ült.

A szép, széles műúton kényelmesen elfért a század és a kocsi. Az autós felnézett a lapból, hörpintett egyet a termoszból és figyelte a századot. Pokoli hőség volt, és körül a sivatag sárga végtelenje okádta rájuk megsokszorozva a forróságot. Ezért a katonák kissé dühös pillantásokat vetettek a kocsija mellett kényelmesen üldögélő autós emberre, aki hírlapot olvas a Szaharában, és termoszban hűtött italt iszik. Mit tudja ez, hogy milyen kemény a katonaélet?

– Csak próbálná meg egy napig a légionista életet – dünnyögte mogorván King Roswang.

– Mit panaszkodik? Maga is csak egy napja csinálja – felelte a mozdonyvezető.

Az autós ember újsággal a kezében, kíváncsian nézett utánuk, közben fütyörészett.

A század mögött baktatott a konflis.

Erre már megcsóválta a fejét, bár a fütyörészést nem hagyta abba. A vén gebe ütemesen baktatott a hőségben, és olykor meglegyintette farkával jobbról vagy balról a legyeket. Strudl úr csettintett a nyelvével, és kivette a lámpa mellé szegelt bőrtokjából a csomókkal díszített ostort.

– Nyeee... Dirndl du olde Hex... no voát!

Az autós ifjú olyan elismeréssel hajtogatta jobbra-balra a fejét, mintha azt mondaná: „Ez igen... ez már aztán valami...”

Mikor meglátta a tűzoltótiszt mellett a fésülködőköpenyes hölgyet, elmosolyodott, és önkéntelenül bólintott.

– Ki ez? – kérdezte csodálkozva Miss Elsworth.

– Nem tudom – felelte Sir Yolland. – Azt hittem, önnek köszön.

A leány kíváncsian hátrafordult. Némi aggodalom is vegyült a kíváncsiságába.

– Ez az ember különös – mondta a grófnak. – Egyáltalán nem volt meglepve a furcsa csapattól. Tehát tudott már rólunk. Esetleg régen figyel bennünket, és most bevárt. Vigyázzon. Legyen óvatos.

– Hm... miért, kérem?

– Figyelmeztetem – mondta félelmetesen a leány –, hogy önt esetleg szélhámosok próbálják majd megkörnyékezni.

A gróf megrökönyödötten nézett rá, és képtelen volt felelni.

2.

Azután gyorsvonat sebességgel indult a tragédia. Fél ötkor Durien azt mondta, hogy „uzsonnatáborozást" tartanak. Az emberek ledobálták terheiket, és mindenfelé sátrat vertek. A konflis megállt.

– Nem akartam eddig szólni, Herr Graf – mondta Strudl úr Sir Yollandnak –, de úgy állapodtam meg azzal a vörösszakállas, részeg kóristával – mutatott Polchonra –, hogy minden fuvar külön fizetendő.

– No de barátom... én... én... elég gazdag vagyok ahhoz, hogy ön... hát hitelezzen...

– Déz könt á jéda szagn... Ismerem az ilyen. Aztán bemegy in á hottöl, és kimegy a másik oázison...

A gróf elgondolkozott. Ez az ember nem ismeri őt. És különben is, mi szüksége van egy kocsistól hitelre? Benyúlt a zsebébe, megnézte a taxamétert, fizetett, és két frank borravalót adott.

– Tanksén – mondta a kocsis, és megemelte a kalapját. – Ne tessék sértésnek venni, de egy urat fuvaroztam már a Ringről bis zum Észak-Afrika, és ott meglógott nekem a cehhel. Hát

nem szeretnék többször szélhámosság. De ez a nagyságos úrra nem vonatkoz, te dög, na megállj... Bocsánat, de elindult a ló. Úgy látszik, szomjas. Hé!... Diendl!... Ferfluchta Simi... Na voát du Blédián! Voát!

Nehéz körgallérjában és cilinderében egyáltalán nem izzadt. Vörös arca mindig az úri lakájok gőgjével nézte a szerinte szedett-vedett népet, nem is vegyült közéjük, hanem a kocsi hágcsójára ült, és szövevényes módon egy Virzsinia nevű hosszú, keskeny szivarra gyújtott. A szivar közepéből kipiszkált egy szalmaszálat és meggyújtotta az égő szalmát, a szivart hozzátartotta, azután gyorsan, szörcsögve szipákolt, végül átszellemült, kéjes arccal feltette a drót csíptetőjét, amit egy sötét cipőfűző segítségével erősített a felső zsebéhez, és újságot olvasott.

A gróf számára sátort vertek, és itt vendégül látta teára Miss Elsworth-öt.

Rövidesen tele volt a tábor szeméttel, hulladékkal, papírral és pléhdobozokkal.

Nos, itt fordult elő, hogy Fleur de Bac, a sörhajóhadnagy lázasnak érezte magát, és felkereste a vöröskeresztes szekéren Oblath Jeremiás törzsorvost.

– Hé! Törzsorvoskám! Adjon kinint. Azt hiszem, kiújul a malériám.

A törzsorvos körülnézett, keresgélt, azután csodálkozva mondta:

– Hm... Kinin... az nincs... Talán nem csomagolták ki?... Hívja azt a kövér viceházmestert, aki mindent intéz.

Jött Wilkie úr.

– Kérem, nincs kinin. Pedig azt hiszem, a katonáknak állandóan kell szedni, sőt önnek is. Egy nap is veszélyes lehet a trópuson kinin nélkül.

– Miért mondja ezt nekem? – csattant fel Wilkie úr. – Én vagyok a törzsorvos?

– A törzsorvos én vagyok, de a bevásárlásokat, sajnos, mások intézték – felelte mélabúsan.

Fleur de Bac révén kiszivárgott az eset, és a legénység zajongva gyűlt a tisztek köré.

– Kérem! – kiáltotta erélyesen Durien. – Önök közlegények, önök hallgassanak!

– Hogy képzeli? – kiáltotta Izabella őrvezető. – Afrikában kinin nélkül? Valamennyien betegek leszünk egy héten belül!

Sir Yolland ezalatt teázott Miss Elsworthszel.

– Nem hallja, Sir, milyen lárma van? Valami történhetett.

– Lehetséges.

– Meg kellene tudni, hogy mi.

– Miért?

Miss Elsworth nem felelt és kisietett. Néhány perc múlva visszajött. Nagyon izgatottnak látszott.

– Sir Yolland! Nincs kinin! A legénység zúgolódik. Remélem, tisztában van azzal, hogy mit jelent a Szaharában, ha ennyi ember van együtt, kinin nélkül?

A gróf megzötyögtette a teát, és kiitta az alját.

– Hát majd izé... intézkedni fog Mr. Wilkie.

– A sivatagban nem intézkedhet! Gondolja meg, Sir, hogy milyen katasztrófa ez...

– Az bizonyos, hogy kellemetlen. – és sóhajtott. A lány izgatottan figyelte.

– Nem értem az ön viselkedését, Sir!

– Éppen hasonló közlést akartam tenni – felelte lassan a gróf.

– Igaza van. Mi közöm hozzá. – és leült. De nyomban ismét felugrott. – Valamit tenni kell, ha folytatni akarja az útját.

– Lehetséges. Csak azt nem értem, hogy miért fárasztja magát. Mikor hát... hm...

– Semmi közöm hozzá! Csak mondja ki, kérem. Csak sértegessen! – kiáltotta majdnem sírva, és fel-alá járt.

A gróf csodálkozva nézte.

Mr. Wilkie lépett be Durien századossal, mögöttük Podvinecz marsall, és Oblath törzsorvos. Nyomban valamennyien beszélni kezdtek.

– Én megmondottam!... Kérem, az ő feladata lett volna...

– Ön nem mondott meg semmit!... Ugyanis, Sir, egy listát kaptam kézhez... Azon nem kellett feltüntetni a gyógyszereket!...

– Hagyjanak engem beszélni!... Szó sincs róla!...

A sátor körül viszont az egész század zajongott.

– Hallgassanak! – kiáltotta élesen Miss Elsworth, és ettől csend lett. – Itt most nem arról van szó, hogy ki a hibás, hanem, hogy mi a teendő!

– Ez helyes megállapítás – mondta önkéntelenül a gróf.

Fleur de Bac lépett a sátorba Kratochvill közlegénnyel.

– Hát kérem, így nem lehet katonáskodni – mondta Kratochvill. – Elhatároztuk, hogy visszafordulunk, és magát tesszük felelőssé, ha megbetegszünk, magát pereljük kártérítésre – és Oliver Yollandra mutatott.

Oliver Yolland a belépőkre, azután a tisztjeire nézett.

– A fegyelem elég laza...

– Miféle viselkedés ez? – kiáltotta Miss Elsworth. – A legénység nem léphet be a tisztek sátrába ilyen módon. Szégyelljék magukat és takarodjanak! Majd mi döntünk arról, hogy mi történjék. Akinek nem tetszik, az még visszafordulhat.

A két katona morogva távozott. A tisztek, Sir Yolland, valamint Wilkie úr, a tartalékos főkönyvelő csodálkozva néztek a lányra.

– Gratulálok! – mondta Miss Elsworth Podvinecz és Durien felé. – Igazán kitűnően parancsolnak. Hát kérem, most intézkedjenek, hogy valaki elmenjen egy kocsival kininért.

– Ha szabad kérdeznem – fordult a marsall gőgösen Sir Yollandhoz –, milyen minőségben intézkedik itt Miss Elsworth?

– Az mindegy – vágott közbe gyorsan a leány –, fontos önnek, hogy honnan jön a segítő kéz?

– No de a katonai kérdésekben mégiscsak azoké a szó, ezt kénytelen vagyok kimondani, akik életük nagy részét kaszárnyákban töltötték el.

– Ugyan kérem! – legyintett Miss Elsworth. – Szerintem mindenkinek lehet jó ötlete, akár kaszárnyában lakik, akár palotában... akár egy utazókofferben.

A marsall éppen nagyon határozott szóra nyitotta ajkait, de ezek az ajkak a „koffer” szóra hang nélkül úgy maradtak, nyitva.

Azután újra becsukta őket.

Majd kevésbé határozottan, de hasonlíthatatlanul udvariasabban így szólt:

– Végre is... csakugyan gondoskodni kell kininről, és én éppen hogy... Szóval, hogy gondolja Miss Elsworth?... Hm... Elküldhetünk Ain-Sefrába...

Mr. Wilkie úgy nézte a jelenetet, mint egy ragadozó, aki csapdát sejt, de nem tudja, merre van. Egyikről a másikra nézett. Koffer! A londiner mondta, hogy a marsall „kofferben”... Tehát mégsem „ott fenn”. Na de hogy’ értsem ezt?

– Csakugyan leghelyesebb, ha kiválasztunk néhány megbízható embert – töprengett Sir Yolland, aki természetesen mit sem vett észre az egészből.

– Nem hiszem, hogy ilyen akadjon – vélte Renoir –, hiszen egyiket sem ismerjük, és sok készpénzzel... hm...

– Hát megyek én – mondta a leány. – Bennem igazán megbízhatnak.

Senki sem tudta, hogy kicsoda. A gróf sem. De azért olyan hangon mondta ezt, mint aki már többször kockáztatta az életét ezért az expedícióért.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha elkísérem – jegyezte meg csendesen a gróf.

Ebben megállapodtak, és kiléptek a sátor elé.

A zúgolódó katonák mogorván és várakozóan nézett feléjük, köztük Oblath Jeremiás törzsorvos, aki örült, hogy időközben rövid előadást tarthatott a kininhiány következtében fellépő halálos ragályok jelentősebb fajtáiról.

– Katonák! – szólt keményen Durien. – A tisztek egyhangúan úgy határoztak, hogy parancsnokuk és menyasszonya nyomban elmennek kininért.

A parancsnok és „menyasszonya” ijedten néztek össze, Miss Elsworth tűzpiros lett, és a gróf kivette monokliját.

– Kérem… – mondta aztán rekedten –, Miss Elsworth nem a menyasszonyom. Csak elkísérjük a beduinokhoz, akik a családtagjait sanyargatják…

Az embereket azonban ez nem érdekelte túlzottan.

– Sir – mondta a sörhajóhadnagy –, a legénység azt kívánja, hogy velünk együtt térjen vissza kininért. Azt hisszük, hogy a tapasztalatok után elveszítette a kedvét, és itthagy bennünket kétségbeejtő helyzetünkben.

– No, de kérem! – hüledezett Sir Yolland. – Csak nem hiszik, hogy én megszököm?

– Sir – lépett közbe a marsall –, nem olyan ostobaság, amit derék közlegényeink kérnek. Ön esetleg eltéved, és mi itt állunk, egy egész idegenlégió, hozzávaló tőkés nélkül.

– Ez sértő feltevés!

– A legnagyobb harcászokkal is előfordulhat – mentegetőzött a marsall. – Napóleon kitűnő hadvezér volt, és mégis megtörtént vele, hogy seregének egy része eltévedt Waterloonál, a ködben, amikor a legnagyobb baj volt.

– Itt azonban nincs köd.

– De a legnagyobb baj van.

Tanácstalanul ácsorogtak. Ekkor egy autóduda szólalt meg, figyelmeztetve Strudl urat, hogy ha már a konflis az út közepén parkol, legalább a kocsis ne üljön a hágcsón, és ha már a hágcsón ül, nem helyes, ha megtoldja önmagát egy Virzsinia nevű hosszú szivarral.

Az autós ember közeledett kis vörös kocsiján, kényelmesen döcögve, mintha gondolázna.

3.

Váratlanul fékeznie kellett, mert Miss Elsworth termett az autó előtt, tárt karokkal. Az autós ember megemelte a kalapját.

– Uram! – szólította meg kedvesen a leány. – A katonaság átkelt egy folyón, és a kininkészlet nedves lett. Nem menne ön vissza autójával, hogy embertársai érdekében Ain-Sefrából kinint hozzon?

Az autós ember elgondolkozva nézett a nőre.
– Nevem Joliot Guliver – felelte azután.
Miss Elsworth is bemutatkozott.
– Anette Lorion…
Oliver Yolland, aki a közelben állt, úgy kapta fel a fejét, mint akibe hátulról egy kötőtűt döftek…
– Rokona ön Peter Lorion egyetemi tanárnak? – kérdezte tiszteletteljesen az idegen.
– A nagybátyám! – felelte büszkén a leány. A katonák türelmetlenül krákogtak, topogtak.
– Szóval – mondta az autós ember –, mi történt a folyóval? A kinin beleesett?
– A kinin odalett. Megkérhetem, hogy az autóját a hadsereg rendelkezésére bocsássa? Látom ugyan, hogy nagy poggyásszal van…
A kocsi poggyásztartójára ponyvával letakart, nagy csomag volt kötve.
– Ez nem hátráltatna abban – felelte az idegen –, hogy a távoli Ain-Sefrából lássam el magukat kininnel, csak feleslegesnek tartom Ain-Sefrába menni, amikor ezen az úton, húsz kilométeres menettempóban, hajnalra kényelmesen elérik Bungurt, a hatalmas oázist. És Afrika minden oázisában nagy mennyiségű kinint tart a Pasteur Intézet. De ezt a százados úr bizonyára jobban tudja.
Durienre mutatott.
Durien megigazította zubbonya gallérját.
– Afrikának ezen a részén még eddig nem teljesítettem… szolgálatot… A Kongó táján voltam… és… De csakugyan, most jut eszembe, hogy itt van Gulzur…
– Bungur…
– Igen, igen… Természetesen Bungur…
– Nagyon köszönjük, uram – mondta a leány.
– Kérem. Szolgálhatok még valamivel?
– Pillanatnyilag semmivel.

Az idegen megemelte parafa kalapját, rákapcsolt és továbbautózott.

Néhány másodpercig kínos csend volt.

– Ön nem tudja százados úr, hogy ezen az úton oázis következik? – kérdezte Yolland gróf.

– Kérem, én a Kongónál szolgáltam. És sejtelmem sem lehetett oázisról, ha Renoir és Polchon tisztek, továbbá Bayonne altiszt nem említik.

– Mit említsünk? – tiltakozott Polchon. – Ki látott itt térképet? Kívülről nem ismerem a Szaharát. Persze, hogy itt van Tungusz oázis, ezt minden gyerek tudja és...

– Bulfur – szólt Bayonne –, én sokat állomásoztam ott.

– Én sajnos, a szahariánoknál szolgáltam a Niger vidékén – jegyezte meg a vörös körszakállas megvető arckifejezéssel, mert már egészen részeg volt.

– Végeredményben semmi baj – szólt kedélyesen a marsall – senki sem ismeri a Szahara valamennyi oázisát. A fő, hogy hajnalra lesz kininünk, és most ajánlom, hogy menjünk tovább.

A hangulat azonban nyomott volt. Mindenki érezte, hogy itt valami nincs rendben. Különösen Wilkie úr tartózkodott a véleménynyilvánítástól, mintegy elhárítva a további felelősséget.

Bayonne indulást vezényelt. Ismét szaladgáltak Renoirral. „Gyerünk, kérem... Hányszor kell vezényelni... Álljanak sorba... Indulunk, uraim...” Polchon aránylag több sikerrel kommandírozott, mert ő verést ígért az engedetleneknek.

Fél óra múlva valahogy felálltak. Sir Yolland komoran nézte a jelenetet. Nem így képzelte... Hm... Úgy látszik, mégsem olyan egyszerű dolog egy hadsereg szervezése.

Igazi sivatagi melegből kaptak kóstolót már itt az út elején. Negyedóránként ürültek a kulacsok, a vízhordó páncélkocsija körül tolongtak állandóan, káromkodva és újratöltve a kulacsokat. Ez is megnehezítette a haladást. A Levegő Ördöge hátul volt a trénnél, és néhány kilométer után odasúgta az őrvezetőnek.

– Idehallgass, mama, így egy kis tengert kell magunkkal cipelni. Ezek minden vizet kiisznak.

Ismét tanácskozás a tisztekkel. Végül az őrvezető kihirdette:

– Mindenki elégedjen meg a hátralevő útszakaszra két kulacs vízzel. – legalább hat kulaccsal ivott eddig mindegyik. – Aki nem osztja be, az szomjazzon. Nem lehet állandóan a páncélkocsi körül tolongani.

Nagy zúgolódás támadt.

– Akkor ne vigyék az embert a sivatagba! Mit gondolnak? Ilyen hőségben inni kell...

Az egyik katona, éppen Toutain, a félarcú közeledett a kulacsával.

– Én pedig annyit iszom, amennyit akarok – mondta, és odatartotta a kulacsát a Levegő Ördöge elé. Amikor ez nem volt elég serény, elkapta a nyakát. – Tölts, te rétesképű, mert összemorzsollak! – ordította, és hatalmas izmai csak úgy dagadtak.

Izabella őrvezető egy aggódó anya gyorsaságával ragadta torkon Toutaint, és meglevő fél arcára akkora pofont adott, hogy a közlegény kulacsa elröpült, és ő tíz métert csúszott hason.

Ezalatt a konflisban Yolland és a leány hallgattak. Csak hosszú idő múltán jegyezte meg a gróf:

– Van önnek olyan neve, amit hosszabb ideig zavartalanul használhatnánk?

– Felesleges. Úgysem maradunk hosszabb ideig együtt. Hajnalig még használja azt a nevemet, amelyik tetszik.

Az alkonyodó nap ötvenfokos hőséggel tüzelt. Nem gyenge nő, ha ezt bírja, gondolta a gróf.

– Különben is – folytatta a leány –, Elsworth a valódi nevem, de nem mondhatom meg ennek az idegen autós embernek, amikor száz katona társaságában találkozott velem. Beláthatja, Sir. Ezért kellett álnevet mondani.

Ez volt az első logikus és elfogadható magyarázat, amit eddig a lánytól hallott.

– Különben is, Sir, szólítson Annának. Ez a név biztos.
– Igen. Emellett kitartott. Sajnos nálunk, angoloknál csak a legindokoltabb esetben szoktak hölgyeket keresztnéven szólítani.
– Nem elég indokolt, hogy az egész világ a menyasszonyának hisz?
– Az egész világ?
– Kérem, kérem... Csak ne tiltakozzék. Úgysem mennék önhöz feleségül, tehát az egész csak elvi jelentőségű. És különben is, hajnalban elválnak útjaink. Én bevárom a poggyászomat Bungurban, és maga megy tovább, de közlöm, ha olyan fontos önnek, hogy Miss Elsworth az igazi nevem. Anette Loriont ott helyben kitaláltam, mert kompromittálva éreztem magam.
Alkonyodott. Strudl úr levette szürke cilinderét, és egy nagy, kockás kendővel megtörölte homlokát.
– Himl! Szakrament noamol! Isz déz aba á hicc... Hőő... Haaa, ha, Diendl Du Áász... Da Teifl szol di holn!
A vén gebéről csak úgy dőlt a tajték, de ezek a rozzant, csontvázszerű, cipőtalpnak való paripák sokszor többet bírnak a legerősebb csikónál. Rozsdás szervezetüket nem fogja már a halál. Olykor néhány koszos, vak sivatagi kutya túléli a harcos arab törzset, miközben sántán, köhögve, vedlett bordával baktat keresztül-kasul a sivatagon...
– Csak azt nem értem, hogy miért nem maga vezeti a csapatot.
– Tessék?
– Aggódom önért. Nincs itt semmi fegyelem, rend. Hiszen mindenki azt csinálja magával, amit akar...
– Sajnos... – bólogatott a lány felé félénken. – Ezt magam is megfigyeltem. De hát mit tehetek? Ha valaki azt mondja, hogy az atyját elrabolták, és ott áll egy szál emprimének nevezett pongyolában a Szahara kezdetén...
– Nem rólam van szó. A seregéről. Nem veszi észre, hogy a tisztek tehetetlenek? Így csak bajba kerülhetnek a Szaharában. Még fegyelmezett katonáknak is nehéz a sivatagban menetelni.

– Köszönöm, hogy ilyen lelkesen érdeklődik. Bár nem tudom, mivel érdemeltem ki.
– Ön megmentette az életemet! – kiáltotta a leány rajongva, és a gróf ijedten a kocsi sarkába húzódott.
– Ugyan kérem... – hebegte.
– Halálra perzselt volna a sivatagi nap, és egyedül lennék itt, ahol minden pillanatban megehetik az embert az oroszlánok és a tigrisek.
– Afrikában nincsenek tigrisek, kérem.
– De azért megehetik az embert!
– Hát... megehetik.
– Na látja. Örökké csak vitatkozni akar... az egyik szavával megcáfolja a másikat – tört ki panaszosan.
– Én? – ámuldozott a gróf.
– Idehallgasson, Sir Yolland! – folytatta gyorsan a leány. – Ha nem tudja erős kézzel megfogni a vezetést, akkor baj lesz. A maga tisztjei, úgy látszik, nem ismerik ezt a vidéket, és gyenge kezűek.
– Hát, ha nincs eszközük a fegyelmezésre...
– Ugyan kérem. Ön jól ismeri Napóleont! Az az ember vassal és kenyérrel Kínáig hatolt!
A gróf erre nem felelt, csak lehangoltan tisztogatta a monokliját...